

bestemmelserne om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, og foreslået visse gennemførelsesregler. ECOSOC havde på sin 13. samling ved en resolution af 29. august 1951 vedtaget at oversende kommissionens beretning til plenarforsamlingen og havde samtidig under henvisning til vanskeligheden ved at indbefatte økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder i samme konvention som civile og politiske rettigheder opfordret forsamlingen til at overveje en ændring af sidste års direktiver.

Udvalget drøftede først, hvorvidt forsamlingen allerede nu skulle redigere de enkelte artikler eller nøjes med at gennemgå konventionsudkastet i almindelighed. Det overvejende flertal var stemt for den sidste fremgangsmåde, og flere delegationer fremhævede nødvendigheden af at give menneskerettighedskommissionen lejlighed til at fuldende sine forarbejder inden næste plenarforsamling.

Iøvrigt var det navnlig spørgsmålet om, hvorvidt der skulle udfærdiges een eller to konventioner om disse rettigheder, der optog 3. udvalg under behandlingen af dette punkt på dagsordenen. Diskussionen foregik på basis af det økonomiske og sociale råds beretning, men drejede sig endvidere om en række resolutionsudkast, der blev fremsat for udvalget som udtryk for de modstridende synspunkter.

Som grunde, der talte for at have to konventioner, fremhævedes den betydelige forskel, der gjorde sig gældende mellem de civile og politiske rettigheder og de økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, idet de første kunne beskyttes gennem passende love og anordninger, hvorimod de sidstes beskyttelse afhang af de økonomiske og sociale forhold, og de derfor måtte gennemføres gradvis. Beskyttelsen af de førstnævnte rettigheder krævede, at staten ikke blandede sig i dem, hvorimod der til de sidstnævntes beskyttelse krævedes en positiv handling. En adskillelse af de to arter af rettigheder i to konventioner ville i virkeligheden fremskynde udarbejdelsen og vedtagelsen af disse.

Chile, Jugoslavien, Pakistan og Ægypten fremsatte et forslag om, at plenarforsamlingen skulle bekræfte sin i 1950 tagne beslutning om at lade konventionen også omfatte økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Der blev hertil foreslået en række ændringer af Belgien, Indien, Libanon og De Forenede Stater, som ville føre til det modsatte resultat, nemlig at anmode menneskerettighedskommissionen om at udarbejde to konventionsudkast til forelæggelse for 7. forsamling, eet om hver af de to ovennævnte særegne gruppers rettigheder. Storbritanniens ændringsforslag gik ud på, at medlemsstaterne og de særlige institutioner skulle have lejlighed til at fremsætte deres synspunkter angående en eventuel konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Frankrigs tilføjelse gik ud på, at de to konventioners regler burde gøres så enslydende som muligt. Ved afstemningerne i udvalget vedtoges den franske tilføjelse, og de af Belgien m. fl. foreslåede ændringer blev ligeledes vedtaget. Danmark stemte for begge ændringsforslag. Efter at det britiske ændringsforslag også var blevet vedtaget, kom det således ændrede, af Chile m. fl. fremsatte forslag til afstemning og godkendtes med 29 stemmer, deriblandt de skandinaviske landes, mod 21.

3. udvalg drøftede endvidere indgående, hvorvidt man i konventionsudkastene skulle optage en artikel om folkenes selvbestemmelsesret. Medens ingen i udvalget var imod selvbestemmelsesprincippet, gjorde der sig indvendinger gældende af teknisk og juridisk art; bl. a. krævede forskellige herhenhørende udtryk nærmere definerings, f. eks. „folk“ og „nation“ og begrebet „mindretal“. Man fandt desuden princippet tilstrækkelig udtrykt i De Forenede Nationers pagt. Der måtte også oprettes et særligt organ til at afgøre, hvem retten tilkom. Endelig hævdedes det, at bestemmelsen rigtigst hørte hjemme i deklARATIONEN om staters rettigheder og pligter.

En række andre stater lagde imidlertid vægt på en sådan artikels optagelse i konventionen, idet de fandt dette nødvendigt